

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 254/06-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2006 predbežne prerokoval sťažnosť súdneho exekútora JUDr. V. K., P., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. C., B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na slobodnú voľbu povolania zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na slobodu a rovnosť v dôstojnosti i právach zaručených v čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. Er 964/97 z 20. decembra 2005 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoE 13/2006 z 26. apríla 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. V. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2006 doručená sťažnosť JUDr. V. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1

Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na slobodnú voľbu povolania zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na slobodu a rovnosť v dôstojnosti i právach zaručených v čl. 12 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Er 964/97 z 20. decembra 2005 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 CoE 13/2006 z 26. apríla 2006.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: « *Sťažovateľ je súdnym exekútorom...*

Sťažovateľ vykonával exekučnú činnosť vo veci oprávneného S. B., pobočka P. (...) proti povinnému D., spol. s r. o. P., (...) o vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 611 087,- Sk. Oprávnený sa domáhal vykonania exekúcie proti povinnému na základe výkazu nedoplatku vydaného S., pobočka P., č. k. 463/97 zo dňa 6. 8. 1997, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13. 8. 1997.

Exekučné konanie bolo vedené sťažovateľom pod č. EX 466/97 na základe poverenia vydaného Okresným súdom Prievidza dňa 22. 8. 1997.

Oprávnený podaním zo dňa 24. 10. 2005 navrhol zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti z dôvodu, že Krajský súd v Bratislave zamietol návrh na vyhlásení konkurzu na povinného pre nedostatok majetku.

Podaním návrhu na vykonanie exekúcie vzniklo sťažovateľovi - súdnemu exekútorovi právo na náhradu trov exekúcie. Podľa § 203 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Teda v takomto prípade znáša trovy exekúcie oprávnený. Sťažovateľ - súdny exekútor trovy exekúcie vyúčtoval v sume 5 674,- Sk vrátane DPH.

Okresný súd v Prievidzi uznesením sp. zn. Er 964/97 - EX 466/97 zo dňa 20. decembra 2005 exekúciu zastavil. Súčasne zaviazal oprávneného S. B., pobočka P. (...) uhradiť sťažovateľovi trovy exekúcie vo výške 3 767,- Sk.

V porovnaní s vyčíslením trov exekúcie sťažovateľom, súd krátil trovy exekúcie o sumu 1 600,- Sk + 19 % DPH, spolu o sumu 2 200,- SK.

Voči uzneseniu v časti trov exekúcie sťažovateľ - súdny exekútor podal v zákonnej lehote odvolanie, ktorým navrhol, aby odvolací súd uznesenie OS Prievidza Er 964/97

zrušil a oprávnenému uložil nahradiť trovy exekúcie vo výške 5 674,- Sk vrátane 19 % DPH, teda vo výške podľa predloženého vyúčtovania trov exekúcie sťažovateľom.

Sťažovateľ svoje odvolanie voči predmetnému uzneseniu odôvodnil tým, že súd nesprávne uplatnil a vyložil vyhlášku č. 288/1995 Z. z. na základe čoho sa cíti byť súdom poškodený. Sťažovateľ v odvolaní uviedol, že vyhotovil a predložil súdu časovú špecifikáciu jednotlivých úkonov exekučnej činnosti tak, ako to ukladá vykonávací predpis, t. j. vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 288/1995 Z. z. Podľa § 14 ods. 1, 2 vyhlášky sa odmena súdneho exekútora za výkon činnosti určuje podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu, pričom základná hodinová sadzba podľa ods. 1 písm. a) cit. ust. je 200,- Sk za každú aj začatú hodinu. Z uvedeného vyplýva, že teda nemusí ísť o celú hodinu, postačuje jej začatie na priznanie odmeny. Spolu s návrhom na zastavenie exekúcie a podrobným časovým rozpisom jednotlivých exekučných úkonov mal súd pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie k dispozícii celý spisový materiál exekučného konania, slúžiaci ako podklady pre výpočet a špecifikáciu trov exekučného konania, ktoré sú kedykoľvek preskúmateľné. Podľa vyhotovenej špecifikácie sťažovateľom bolo v priebehu exekúcie vykonaných 16 úkonov, na ktoré bolo účelne vynaložených devätnásť hodín exekučnej činnosti (vyplýva to nielen zo špecifikácie zo dňa 30. 11. 2005, ale aj z exekučného spisu, kde si súd mohol overiť, že úkony boli vykonané a boli realizované v rôzne dni, teda ide vždy o novú aj začatú hodinu), po 200,- Sk. Podľa sťažovateľa nie je v predmetnom uznesení preskúmateľné, na základe akých úvah a akého právneho podkladu súd priznal odmenu len za 11 hodín exekučnej činnosti, keď počet úkonov nespochybnil.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v konaní 17 CoE 13/2006 zo dňa 26. 4. 2006 uznesenie Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. Er 964/97-13 potvrdil. (...)

Sťažovateľ sa domnieva, že ako prvostupňový súd tak aj odvolací súd iba mechanicky spočítali určité časové úseky jednotlivých úkonov exekučnej činnosti (ktoré sú to časové úseky však nešpecifikovali) bez ohľadu na ustanovenie § 14 ods. 1 písm. a) citovanej vyhlášky, hoci žiadna právna úprava im takýto postup nepredpisuje resp. neumožňuje.

V kontexte týchto rozhodnutí sťažovateľ poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 CoE 184/05-28, ktorým zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Er 728/1997 - Ex 774/1997, v ktorom prvostupňový súd analogicky ako v rozhodnutí

OS Prievidza Er 964/97 priznal iný počet hodín exekučnej činnosti, ako špecifikoval súdny exekútor a krajský súd priznal súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v súlade s vyčíslením.

Ďalej sťažovateľ poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M-Cdo 16/2005, v ktorom Najvyšší súd SR poukazuje na skutočnosť, že súd sčítal časy trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti vyjadrené v minútach. A ďalej uvádza, že sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu je v rozpore s citovanými právnymi normami (zák. č. 233/1995 Z. z. a vyhl. č. 288/1995 Z. z.).»

Podstata sťažovateľom namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu sp. zn. Er 964/97, Ex 466/97 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 17 CoE 13/2006 spočíva v tom, že okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov exekučného konania nebral do úvahy, resp. nesprávne vyložil to ustanovenie § 14 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 288/1995 Z. z.“), podľa ktorej odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje: a) podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu a b) paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti a krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Podľa sťažovateľa okresný súd a krajský súd svojimi výrokmi v označených uzneseniach o náhrade trov porušili základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľ na základe týchto skutočností navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1) Základné právo JUDr. V. K., súdneho exekútora, (...) podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. Er 964/97 zo dňa 20. 12. 2005 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoE 13/2006 porušené bolo.

2) Uznesenie uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. Er 964/97 zo dňa 20. 12. 2005 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoE 13/2006 v časti výroku o trovách exekúcie, ktorým bolo uložené S. B., pobočka P., (...) ako oprávnenému zaplatiť sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 3 767 Sk do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3) Okresný súd v Prievidzi a Krajský súd v Trenčíne sú povinní rukou spoločnou a nerozdielnou zaplatiť JUDr. L. C., B., náhradu trov konania vo výške 5 788,- Sk na účet advokáta do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 4, v čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu uzneseniami okresného súdu sp. zn. Er 964/97 z 20. decembra 2005 a krajského súdu sp. zn. 17 CoE 13/2006 z 26. apríla 2006.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol postup a rozhodnutie okresného súdu, ako aj postup a rozhodnutie krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľa krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu sp. zn. 17 CoE 13/2006

z 26. apríla 2006, pričom podstata námietok sťažovateľa spočíva v tom, že podľa jeho názoru krajský súd nesprávne vyložil príslušné ustanovenie vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. a okrem toho „*podľa sťažovateľa nie je v predmetnom uznesení preskúmateľné, na základe akých úvah a akého právneho podkladu súd priznal odmenu len za 11 hodín exekučnej činnosti, keď počet úkonov nespochybnil*“.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich náleзоch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu medzi iným vyplýva, že:

„Krajský súd preskúmal napadnuté uznesenie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. v medziach odvolania, t. j. vo výroku o náhrade trov exekúcie a zistil, že v tejto napadnutej časti je potrebné uznesenie okresného súdu potvrdiť podľa § 219 O. s. p. ako vecne správne. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 písm. c) O. s. p., pretože odvolanie smerovalo proti uzneseniu.

Za trovy exekúcie sa vo všeobecnosti považuje odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 200 ods. 1 zák. č. 233/95 Z. z.). Pri rozhodovaní o povinnosti nahradiť trovy exekúcie v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku súd má povinnosť zvážiť, či sú dané predpoklady pre uloženie takejto povinnosti oprávnenému. Taktiež je potrebné posúdiť vyčíslenie výšky trov uplatnených súdnym exekútorom z hľadiska toho, aké trovy boli potrebné na účelné vymáhanie nároku. Súd nie je povinný bez ďalšieho prevziať vyčíslenie trov súdnym exekútorom bez možnosti posúdenia, či trovy uplatnené súdnym exekútorom boli v danej veci účelne vynaložené a či sa jedná o nevyhnuté trovy exekúcie v súlade s citáciou ust. § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

Výška odmeny súdneho exekútora, náhrada jeho hotových výdavkov, náhrada za stratu času a spôsoby jej určenia, ako aj výška zloženého preddavku je ustanovená vyhláškou č. 288/95 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov. V §§ 4 až 13 citovanej vyhlášky je stanovený spôsob určenia odmeny za jednotlivé druhy exekučnej činnosti. V prípade, pokiaľ je exekútor vylúčený alebo je exekúcia zastavená, nepriznáva sa odmena exekútorovi podľa všeobecných pravidiel stanovených v citovaných ustanoveniach vyhlášky, ale aplikuje sa § 14 vyhlášky, podľa ktorej sa vtedy odmena vypočítava podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu s pripočítaním paušálnej sumy za jednotlivé úkony exekučnej činnosti a § 15 vyhlášky, podľa ktorého sa paušálnou sumou odmeňujú jednotlivé, tam uvedené úkony exekútora. Je tak zrejmé, že pokiaľ má súd rozhodnúť o trovách exekúcie v zmysle § 203 ods. 2 zák. č. 233/95 Z. z. má vysloviť, akú sumu je účastník exekučného konania povinný zaplatiť exekútorovi titulom trov a jej opodstatnenosť aj odôvodniť.

Prvostupňový súd v danej veci sa správne vypořiadal s otázkou viazanosti exekútorom predloženou špecifikáciou procesných úkonov.

Súd nie je povinný prevziať bez ďalšieho výpočet trov podľa špecifikácie predloženej exekútorom. Pri rozhodovaní súdu o výške trov potom je najvýznamnejším pojmom počet účelne vynaložených hodín. Účelnosť sa pritom posudzuje podľa spôsobu exekúcie, podľa jednotlivých procesných a faktických prekážok, vznikajúcich pri vykonávaní exekúcie ako aj podľa rozsahu exekúcie, ktorý je daný výškou a druhom vynucovaného plnenia.

Z vyúčtovania náhrady trov, ktoré predložil súdu exekútor je zrejmé, že si uplatnil trovy exekúcie v celkovej výške 5. 674,- Sk, pričom podľa § 14 ods. 1 vyhl. 288/95 Z. z. si uplatnil sumu 3.800,- Sk za 19 hodín exekučnej činnosti po 200,- Sk. Z hľadiska časovej náročnosti za úkony špecifikované podľa § 14 ods. 1 vyhl. č. 288/95 Z. z. suma vyúčtovaná exekútorom nezodpovedá účelne vynaloženým úkonom z hľadiska časovej náročnosti práce. Skutočne potrebný čas na vykonanie špecifikovaných úkonov okresný súd vyčíslil správne, pretože rozsah a náročnosť uplatnených úkonov nezodpovedá takému časovému rozsahu ako uviedol exekútor. Okresný súd teda správne z hľadiska časovej náročnosti priznal náhradu trov exekútorovi za 11 hodín exekučnej činnosti po 200,- Sk, t. j. 2. 200,- Sk podľa § 14 ods. 1 vyhl. č. 288/95 Z. z.

Podľa § 15 vyhl. č. 288/95 Z. z. bola exekútorovi priznaná odmena za 7 úkonov exekučnej činnosti po 100,- Sk v celkovej výške 700,- Sk. Táto mu bola priznaná v súlade s predloženou špecifikáciou úkonov exekučnej činnosti. Táto suma, ktorá bola priznaná titulom paušálnych náhrad v niektorých položkách sa prekrýva a je duplicitná s úkonmi exekučnej činnosti priznanými podľa § 14 ods. 1 vyhl. č. 288/95 Z. z. Konkrétne ide o žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, za ktorú exekútor si účtoval 200,- Sk za jednu hodinu a zároveň si účtoval podľa § 15 paušálnu sumu za získanie poverenia vo výške 100,- Sk. Obdobne za príkaz na začatie exekúcie za 1 hodinu exekútor si účtoval podľa § 14 200,- Sk a za doručenie príkazu 100,- Sk, obdobne za upovedomenie o začatí exekúcie si účtoval 200,- Sk a za doručenie upovedomenia o začatí exekúcie 100,- Sk. Za exekučný príkaz si účtoval 200,- Sk po trikrát a za doručenie exekučného príkazu po trikrát 100,- Sk. Tieto úkony exekútor si duplicitne účtoval i podľa § 14 ods. 1 i podľa § 15 vyhl. č. 288/95 Zb.

Okresný súd exekútorovi priznal odmenu za paušálne náhrady podľa § 15 vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v plnom rozsahu ako si odmenu exekútor uplatnil. Za úkony uplatnené podľa § 14 ods. 1 vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych

exekútorov okresný súd priznal odmenu správne s ohľadom na skutočne účelne vynaložený počet hodín exekučnej činnosti, ktoré boli odlišné od úkonov exekučnej činnosti, za ktoré bola priznaná odmena podľa § 15 vyhlášky.“

Uvedený výklad krajského súdu vo svojich dôsledkoch nepovažuje ústavný súd za porušenie základných práv sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zakotvených v čl. 46 až 50 ústavy, čo napokon sťažovateľ in concreto ani nenamietal. Sťažovateľ teda ani nenamietal, že by v konaní pred krajským súdom boli v danom prípade porušené základné princípy práva na spravodlivý súdny proces (napr. I. ÚS 156/04).

Okrem uvedeného v citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré napadnuté uznesenie okresného súdu v napadnutej časti potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych a skutkových názorov krajského súdu, pokiaľ tieto nie sú extrémne neodôvodnené, resp. ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, napadnutým uznesením krajského súdu neboli porušené princípy spravodlivého procesu, a preto nemohlo dôjsť ani k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva pokojne

užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť, ako zjavne neopodstatnenú.

3. V časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na slobodnú voľbu povolania zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na slobodu a rovnosť v dôstojnosti i právach zaručených v čl. 12 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd jeho návrh odmietol, pretože nezistil medzi týmito článkami ústavy a tvrdeným porušením týchto základných práv ústavne relevantnú (priamu) súvislosť. Z tohto dôvodu bol aj v tejto časti návrh sťažovateľa odmietnutý ako zjavne neopodstatnený.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že inak by sa mohla javiť ústavnoprávna otázka právnej neistoty sťažovateľa vzhľadom na jeho argumentáciu o odlišných právnych názoroch krajského súdu týkajúcich sa predmetnej problematiky. Základné práva, ktoré mu vyplývajú z čl. 1 ods. 1 ústavy, však sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenapadol.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2006